

дихъ и обикаляхъ, тъй трѣбва и Тавѣра да се заблудва въ палата си; палатътъ ще е отворенъ, ала той не ще може да намери изхода. Ония лабиринти на Ида-планина ми позволи да ги направя на палатъ и Тавѣра никога не ще бжде опасенъ за страната ти. Никога лисица не ще покаже на Тавѣра пътя, защото никое друго живо вещество не ще смѣе да се приближи до чудовището. Нѣма вече отъ какво да се плашишъ, о царю, ако ме оставишъ да сторя, което зная.“

Донесете още два чувала злато за майсторъ Даедалъ“ извика царя. „Гръцката мъдростъ не може да се възнагради достатъчно.“

„А какъ ще стане съ корабитъ?“ запита Даедалъ още веднѣжъ.

„Следъ като свършишъ работата, ще бждатъ готови на брѣга за тебе.“

Когато Даедалъ завърши палата и Тавѣра биде въведенъ въ лабиринта отъ проходи, които той бѣ построилъ, художника пожела да се завърне въ отечеството си и съ жадни очи очакваше да види обещанитъ му кораби. Чувалитъ си съ злато той бѣ закопалъ на едно сигурно мѣсто, и гледаше колкото може по-скоро да ги отнесе на корабитъ.

Но напразно чакаше той. Царя не даде никакви кораби, и той се правѣше като че да не си спомня сега за своето обѣщание, и рече, че е голѣма загуба, да отпусне да си отиде единъ такъвъ способенъ майсторъ — строителъ; той ималъ на умъ да му поръча да построи още единъ цурски дворецъ и нѣколко храма. Когато бждатъ задоволени всичкитъ негови желаня, тогазъ вече майстора може да мисли за отечеството си; другояче той никога и не е мислилъ.

Даедалъ избухна въ ярстенъ гнѣвъ, когато му донесоха тоя отговоръ. „Азъ знаехъ много добре, че тѣ сж лѣжци“, почна той да вика, „всички, всички, и тая поговорка, о царю, е може би единствената права дума, която ти си изрекълъ въ своя животъ.“ Той не искаше да чуе вече за никаква работа; копнежа къмъ родината му кжсаше сърдцето, та и мисълта за нова слава и златна награда не го примамваше вече; вънъ отъ това, притежавайки двата чувала съ злато, той се чувствуваше богатъ като царъ и искаше сжщо да живѣе вече като царъ и да построи на своя Икаръ собствена хубава кжща съ високи зидове и жбци, все отъ мраморъ отъ Пентеликонъ, а жбцитъ да позлати; нали имаше купища злато, той можеше сжщо и стѣпалата да позлати, па и златни статуи предъ портала да тури. Колко великолепно ще бжде всичко това, стига само веднѣжъ той да се намери въ своята любима Атина.

За неговото отдавнашно злодеяние никой вече не ще си спомня; той познаваше своитъ съотечественици, и нему, който се връщаше въ отечеството си обсипанъ съ почести и богатства, ще му бждатъ простени всички грехове. Но какъ да стигне до тамъ, когато царя не даваше никакви кораби? И сломенъ отъ мъжа той плачеше като дете, а и Икаръ плачеше. Всѣки день обмисляха, баща и синъ, какво трѣбваше да сторятъ, за да се спасятъ.

Веднажъ насмалко щѣха да сполучатъ да побегнатъ отъ острова, съ една малка ладия, но въ последната минута ги забелѣзаха и бѣгството имъ бѣ осуетено. Отъ тогазъ царя заповѣда да пазятъ и денемъ и нощемъ брѣга, та Даедалъ не можеше и да мисли за побѣгване на нѣкой корабъ.

„Какво трѣбва да правимъ?“ говорѣше той. „Докато брѣга се пази така, ние не можемъ се изкубна отъ тукъ.“

„Е тогазъ само да прехвъркнемъ презъ въздуха ни остава“, рече момчето; „но кой би могълъ да хвърчи, като птицитъ.“

„Какво приказвашъ ти тамъ за хвърчене! Какъ ти дойде на умъ за това нѣщо! Какво искашъ да кажешъ съ туй!“ почна да запитува Даедалъ тъй нетърпеливо, че момченцето се дори изплаши.

„Азъ мислѣхъ истински да хвърчимъ, татко, да хвърчимъ като птицитъ; но азъ зная, че туй нѣщо е невъзможно; азъ само казахъ, че би било хубаво, ако би могълъ човѣкъ да го стори.“

„Мисълта не е лоша; нѣкой пжтъ ще разгледаме по-отблизо това“, отвърна майсторъ Даедалъ сега съ принудено спокойствие. „Ти имашъ право, това е наистина единствения изходъ, пжкъ и най-сетне — защо да бжде туй невъзможно? Хората вече сж измислили толкова много неща, подчинили сж земята, водата и огъня, защо да не могатъ да направятъ и въздуха покоренъ на тѣхната воля! Какво би рекълъ на туй ти, Икаръ“, продължи той следъ една малка пауза, „ако ми се удаде, да направя криле, сиречъ, ако ми се удаде това, което до сега никому не се е удало, да хвъркнемъ съ криле презъ морето? О, какъ биха се смаяли атинянитъ, когато бихме стигнали при тѣхъ съ криле.“

Остатъка отъ деня дори до кжсна нощъ седя Даедалъ потъналъ дълбоко въ мисли, и едва когато Икаръ заспа непробудно на постелката си, той се измъкна тихичко навънъ. Като нѣкой крадецъ се открадна той къмъ града навънъ въ малкия маслиненъ храстъ. Тамъ, при единъ чворестъ дънеръ, бѣ закопалъ той царевитъ чували съ злато; ала не бѣше златото, що търсеше той тая вечеръ, едно друго съкровище бѣше, и предпазливо изброи